Iran Varzeshi Newspaper

iranvarzeshii

www.INN.ir/sport

• چهارشنبه ۱۳ آبان ۱۴۰۵ • ۲۴ جمادی‌الاول ۱۴۴۸
• سال سی‌ام • شماره ۸۲۵۵

ایران ورزشی

• صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
• مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل و مدیر مسئول : علی متقیان
• سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
• سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
• تلفن: ۱۴ـ۸۸۵۰۴۱۱۳ • نمابر: ۸۴۷۱۱۱۷۳
• چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
• سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ ۸۸۵۰۱۳۰۰ ـ ۸۸۷۴۶۵۸۳
• امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ ـ ۸۸۵۲۱۹۵۴
• نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
• صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵

نسلی که پایه‌گذار دوران طلایی بود

برای فهم اهمیت حبیبی باید جایگاه تیم ملی در آن سال‌ها را دید. ایران ۱۹۶۸ در تهران قهرمان جام ملت‌های آسیا شد و در سال‌های بعد، یعنی ۱۹۷۲ و ۱۹۷۶، دو بار دیگر هم به این عنوان رسید؛ سه قهرمانی پیاپی که دوران طلایی فوتبال ایران در قاره نام گرفته است. حبیبی کاپیتان تیمی بود که نخستین حلقه از این زنجیره را ساخت؛ موفقیتی که هم اعتماد به نفس تیم‌های بعدی را بالا برد و هم نام فوتبال ایران را در قاره تثبیت کرد.

در آن دوره، فوتبال ایران هنوز زیرساخت امروزی را نداشت، نه آکادمی منظم، نه رسانه فراگیر و نه بازار نقل‌وانتقالات پرهیاهو. بازیکن از محله به باشگاه می‌رسید و از باشگاه به تیم ملی. اینکه چنین ساختاری قهرمان آسیا تولید کرد، نشان می‌دهد نسل حبیبی به استعداد خام و انضباط شخصی تکیه داشت. به همین دلیل نقش او به‌عنوان کاپیتان، مجموعه‌ای از اقتدار و آرامش بود: کسی که نه با فریاد، که با حضورش دفاع را منظم می‌کرد.

حسن حبیبی، یک روز پس از علیدوستی، با فوتبال ایران خداحافظی کرد

پایان استاد ستاره‌ساز

یادبود

محمدرضا رحیم‌پور
خبرنگار

حسن حبیبی، کاپیتان تیم ملی در نخستین قهرمانی ایران در جام ملت‌های آسیا و نخستین سرمربی تیم ملی پس از انقلاب، دوشنبه‌شب در ۸۶ سالگی درگذشت؛ یک روز پس از رفتن یکی از شاگردانش، حمید علیدوستی. فوتبال ایران در دو شب، دو چهره ماندگار از دو دوره متفاوت را از دست داد؛ مردانی که هر یک بخشی از تاریخ این فوتبال را ساختند و نام‌شان با خاطرات چندین دهه گره خورده است.

حبیبی ۱۸ بهمن ۱۳۱۸ در کرمان متولد شد و پس از مهاجرت خانواده به تهران، در محله چهارصددستگاه بزرگ شد؛ محله‌ای که فوتبال در کوچه‌ها و زمین‌های خاکی‌اش جریان داشت و برای بسیاری از ستاره‌های آینده فوتبال ایران، نقطه آغاز بود. او خیلی زود استعدادش را نشان داد و مسیر حرفه‌ای‌اش را در شاهین آغاز کرد؛ باشگاهی که در آن روزگار یکی از مهم‌ترین پایگاه‌های فوتبال ایران به شمار می‌رفت. حبیبی بعدها پیراهن استقلال و پاس را هم پوشید و به یکی از چهره‌های شاخص فوتبال کشور تبدیل شد.

نقطه اوج دوران بازیگری او به تیم ملی و قهرمانی تاریخی ایران در جام ملت‌های آسیا ۱۹۶۸ بازمی‌گردد. حبیبی در آن رقابت‌ها کاپیتان تیمی بود که برای نخستین بار قهرمانی آسیا را به دست آورد و نام فوتبال ایران را در قاره مطرح کرد. حضور در المپیک ۱۹۶۴ توکیو و کسب مدال نقره بازی‌های آسیایی ۱۹۶۶ نیز بخش دیگری از کارنامه پرافتخار او بود. در سال ۱۳۴۸، روزنامه کیهان ورزشی او را به‌عنوان مرد سال فوتبال ایران انتخاب کرد؛ عنوانی که جایگاهش را در میان بهترین بازیکنان آن دوران نشان می‌داد.

حبیبی در ۱۸ بهمن ۱۳۴۹، همزمان با سالروز تولدش، در ورزشگاه امجدیه از فوتبال خداحافظی کرد. مراسمی که با حضور سر استنلی متیوز، اسطوره فوتبال انگلستان، برگزار شد و به بدرقه‌ای باشکوه برای یکی از چهره‌های محبوب فوتبال ایران تبدیل شد. اما پایان دوران بازیگری، پایان حضور او در فوتبال نبود. حبیبی خیلی زود به نیمکت مربیگری رسید و در سال‌های بعد، نقشی مهم در پرورش بازیکنان و هدایت تیم‌های مختلف ایفا کرد.

او از سال ۱۳۵۲ تا ۱۳۵۶ هدایت پاس را برعهده داشت و با تجربه‌ای که از سال‌ها بازی در بالاترین سطح فوتبال به دست آورده بود، به یکی از مربیان اثرگذار آن دوره تبدیل شد. پس از انقلاب نیز نخستین سرمربی رسمی تیم ملی فوتبال ایران بود. تیم او به المپیک ۱۹۸۰ مسکو راه یافت، اما تحریم بازی‌ها از سوی ایران مانع حضور ملی‌پوشان در این رقابت‌ها شد؛ اتفاقی که یکی از فرصت‌های مهم فوتبال ایران را از بین برد.

حبیبی در ادامه دوران مربیگری‌اش هدایت تیم‌هایی چون آرارات، برق شیراز و استقلال اهواز را برعهده گرفت و در تیم المپیک نیز فعالیت کرد. اهمیت او فقط به نتایج و عنوان‌هایی که به دست آورد محدود نمی‌شد. بسیاری از بازیکنانی که بعدها به چهره‌های مهم فوتبال ایران تبدیل شدند، در مقطعی شاگرد او بودند؛ از ناصر حجازی و علی پروین تا حمید علیدوستی، خداداد عزیزی، کریم باقری، یحیی گل‌محمدی و مهرداد میناوند. نام‌هایی که هرکدام در دوره‌ای متفاوت در فوتبال ایران درخشیدند و بخشی از میراث مربیگری حبیبی را با خود حمل کردند.

درگذشت او، یک روز پس از مرگ حمید علیدوستی، معنای تلخ‌تری پیدا می‌کند. علیدوستی یکی از شاگردان حبیبی بود؛ بازیکنی که بعدها خود به چهره‌ای شناخته‌شده در فوتبال ایران تبدیل شد. فاصله کوتاه میان رفتن استاد و شاگرد، یادآور پیوندهایی است که فوتبال را فراتر از نتیجه و مسابقه می‌برد؛ پیوندهایی که در تمرین‌ها، رختکن‌ها و سال‌های طولانی همراهی شکل می‌گیرند و با گذشت زمان از میان نمی‌روند.

حسن حبیبی سال‌های پایانی عمر را با بیماری گذراند و سرانجام دوشنبه‌شب ۱۲ آبان ۱۴۰۵ در بیمارستان شریعتی تهران درگذشت. او از آخرین بازماندگان نسلی بود که فوتبال ایران را در سال‌های شکل‌گیری و تثبیت آن همراهی کردند؛ کاپیتانی که نخستین جام آسیایی را بالای سر برد، مربی‌ای که نخستین تیم ملی پس از انقلاب را هدایت کرد و استادی که شاگردان بسیاری را به فوتبال ایران معرفی کرد. با رفتن او، تنها یک بازیکن و مربی قدیمی از میان نرفت؛ بخشی از حافظه تاریخی فوتبال ایران نیز خاموش شد.

عزیزی: حبیبی نیاز به تعریف و تمجید ندارد

خداداد عزیزی، ستاره اسبق تیم ملی ایران و سرپرست فعلی تیم فوتبال تراکتور تبریز، در پیامی صوتی که در صفحه شخصی خود در فضای مجازی منتشر کرد، با لحنی اندوهگین و با یاد حسن حبیبی، مربی فقید فوتبال ایران، گفت که او اولین مربی‌ای بود که وی را به تیم ملی دعوت کرد و در تیم ملی امید نیز در کنار او بوده است.

عزیزی که خود برای اولین بار در دوران بازیکنی‌اش توسط این مربی پیراهن تیم ملی فوتبال ایران را بر تن کرد، حسن حبیبی را مربی بزرگ، پدری خوب و استادی برجسته توصیف کرد و تأکید کرد غم از دست دادن او برای فوتبال ایران سنگین است.

عزیزی در این پیام صوتی گفت: «حسن آقای حبیبی، استاد، مرد بزرگ و اولین مربی‌ای بود که من را به تیم ملی دعوت کرد. در تیم ملی امید در کنار ایشان بودم. خیلی هم ایشان به من محبت داشت و من هم همیشه به نیکی از ایشان یاد کردم. یک مربی بزرگ، یک پدر خوب و واقعاً یک استاد برجسته بودند.»

ستاره اسبق تیم ملی ایران یادآور شد: «آقای حسن حبیبی نیاز به تعریف و تمجید من ندارند. حسن‌آقای حبیبی واقعاً انسان والا، با شخصیت و مربی بی‌نظیری بودند. می‌دانم که خیلی از اهالی فوتبال ایران شاگردی آقای حبیبی را کردند. من هم افتخارش را داشتم و غم و اندوه رفتن ایشان برای فوتبال ماست. خداوند ایشان را رحمت کند.»

گل‌محمدی: نسل خوبی زیر نظر حبیبی شکل گرفت

یحیی گل‌محمدی، سرمربی تیم فوتبال امید ایران خاطره‌ای از دوران حضورش در تیم امید و شاگردی نزد حسن حبیبی، سرمربی فقید فوتبال ایران، روایت کرد و از شرایط دشوار تیم در مسابقات انتخابی المپیک ۱۹۹۲ بارسلون گفت.

گل‌محمدی درباره حضور در تیم امید تحت هدایت حسن حبیبی اظهار داشت: «در پیکارهای انتخابی المپیک ۱۹۹۲ بارسلون تیم خیلی خوبی داشتیم و حسن‌آقا حبیبی سرمربی ما بود. علیرضا دلیخون، اسماعیل قویدل، افشین پیروانی، خداداد عزیزی، رضا شاهرودی به همراه من در آن تیم بودیم و رضا رضایی‌منش هم کاپیتان ما به حساب می‌آمد و نسل خوبی زیر نظر ایشان شکل گرفته بود.»

وی با اشاره به نخستین سفر خارجی اعضای تیم امید خاطرنشان کرد: «تابستان سال ۱۳۷۰ برای اولین مسابقه عازم قطر شدیم. آن سفر در واقع اولین سفر خارجی همه ما بود و قبل از آن اصلاً جایی نرفته بودیم. ۱۰ روز قبل از همان بازی تازه پاسپورت گرفته بودیم و نصف تیم هم مشکل خروجی داشتند، چون سرباز بودند. ما به قطر رسیدیم، اما تعدادی از بچه‌ها به همین دلیل دیرتر به ما ملحق شدند. مسابقه را ۲ بر صفر باختیم و در بازی مقابل یمن در تهران هم به‌واسطه یک اشتباه فردی گل خوردیم و مساوی کردیم.»

گل‌محمدی با اشاره به کیفیت بازیکنان آن تیم گفت: «تیم خیلی خوبی داشتیم و حق‌مان بود که به المپیک صعود کنیم اما متأسفانه به خاطر یک امتیاز از گروه‌مان بالا نرفتیم. اگر از آن گروه صعود می‌کردیم، به مرحله نهایی پیکارهای انتخابی المپیک ۱۹۹۲ بارسلون می‌رسیدیم.»

وی در پایان با اشاره به شرایط آن روزهای فوتبال ایران تصریح کرد: «در آن زمان امکانات و تدارکات ما خیلی ضعیف بود.»

مسئولیت در روزهای دشوار

وقتی حبیبی مسئولیت نیمکت تیم ملی را بعد از انقلاب بر عهده گرفت، فوتبال ایران در وضعیتی خاص بود؛ ساختارها تغییر کرده بود، بسیاری از چهره‌های قدیمی در فضای جدید جای خود را نمی‌یافتند و فشار بر ورزش، بیش از هر زمان دیگری بود. در چنین شرایطی، کسی که بتواند ارتباط میان نسل قدیم و جدید را حفظ کند، ارزشی فراتر از نتیجه دارد. رساندن تیم به المپیک ۱۹۸۰ و حضور در جمع سه تیم برتر قاره در ۱۹۸۰، حاصل همین مدیریت آرام بود، هرچند تحریم المپیک مانع شد این تلاش به یک حضور رسمی تبدیل شود.

نکته‌ای که درباره چنین مربیانی کمتر گفته می‌شود، هزینه پنهان آن است: مربیان دوره گذار، معمولاً بدون آنکه اعتبار کامل نتایجشان را بگیرند، بار اصلی ثبات را به دوش می‌کشند. حبیبی نمونه‌ای از همین مربیان بود؛ کسی که اعتبارش را از انجام درست وظیفه می‌گرفت، نه از سر و صدا.

چرا مهم است که او را به یاد بیاوریم؟

حبیبی یادآور دوره‌ای است که فوتبال ایران در حال شکل گرفتن بود؛ دوره‌ای که بازیکن‌ها نه از آکادمی‌های مجهز، بلکه از زمین‌های خاکی محله‌ها می‌آمدند و مربیان خودشان باید روش‌های فنی را یاد می‌گرفتند. او هم در زمین و هم کنار زمین نماینده این دوران بود. کسی که کاپیتان یک تیم قهرمان آسیا بود، سپس نخستین سرمربی تیم ملی در دوره‌ای تازه شد و سال‌ها بازیکن پرورش داد. چنین مسیری، در فوتبال امروز که تخصص‌ها از هم جدا می‌شوند، کمتر تکرار می‌شود.

حسن حبیبی رفت، اما تصویر او در حافظه فوتبال ایران می‌ماند؛ کاپیتانی که جام قهرمانی آسیا را بالا برد، مربی‌ای که نیمکت تیم ملی را در روزهای دشوار پس از انقلاب به دست گرفت و استادی که نسلی از بازیکنان را تربیت کرد. یاد او را با احترامی گرامی می‌داریم که خودش در زندگی‌اش با دیگران داشت، بی‌ادعا و بی‌سروصدا.

پاس و هما، کارخانه تربیت فوتبالیست‌های بزرگ و جنتلمن بودند

کربکندی: حبیبی و علیدوستی جایگزین ندارند

رسول کربکندی، پیشکسوت فوتبال ایران، با ابراز تأسف از درگذشت حمید علیدوستی و حسن حبیبی، این دو چهره را از بزرگان و سرمایه‌های ارزشمند فوتبال ایران دانست و تأکید کرد نسل امروز فوتبال باید از شخصیت، اخلاق، رفتار و مسیر حرفه‌ای آنها الگوبرداری کند. وی همچنین با اشاره به نقش باشگاه‌های پاس و هما در تربیت بازیکنان بزرگ، معتقد است فقدان این دو باشگاه ریشه‌دار و اسطوره‌های آنها، خلأ بزرگی در فوتبال ایران ایجاد کرده است.

کربکندی در گفت‌وگو با خبرنگار ایران‌ورزشی، درباره درگذشت حسن حبیبی و حمید علیدوستی اظهار داشت: «با درگذشت آقای علیدوستی و آقای حبیبی، آدم‌های بزرگی را از دست دادیم که هرچقدر از دنیا می‌روند، دیگر جایگزینی برای آنها وجود ندارد. آقای حبیبی فوتبالیست بزرگی بود، کاپیتان تیم ملی بود، مربی تیم ملی بود و در تیم پاس هم مربیگری کرد. ایشان تمام مراحل فوتبال را به بهترین شکل گذرانده بود و افتخارات زیادی به دست آورده بود.»

وی ادامه داد: «شاید زمانی که ایشان بازی می‌کرد، سن ما خیلی کم بود اما وقتی روزنامه می‌خریدم و عکس‌های ایشان را می‌دیدم، متوجه می‌شدم با چه آدم‌های بزرگی طرف هستیم. اینها آدم‌هایی بودند که برای فوتبال مملکت بسیار زحمت کشیدند. چه زمانی که بازیکن بودند و چه زمانی که مربی تیم ملی و پاس شدند، افتخارات زیادی به دست آوردند. به همین دلیل، فقدان این بزرگان برای فوتبال خیلی سخت است.»

کربکندی با اشاره به تفاوت نسل گذشته و امروز فوتبال ایران خاطرنشان کرد: «اگر بخواهیم این آدم‌ها را با بعضی از بازیکنان امروز مقایسه کنیم، می‌بینیم که اگر آنها در جایگاه این بزرگان قرار داشتند، نوع برخوردشان با جامعه و مردم چگونه بود. این افراد فقط بازیکنان بزرگی نبودند، بلکه شخصیت و رفتارشان هم برای جامعه فوتبال ارزشمند بود.»

وی درباره شخصیت حمید علیدوستی گفت: «حمید علیدوستی در میان فوتبالیست‌ها و مربیان این نسل واقعاً بی‌نظیر بود. یک جنتلمن به تمام معنا، بازیکنی بااخلاق و باشخصیت بود. اگر بخواهیم بازیکنان و مربیان امروز را با او مقایسه کنیم، می‌بینیم که از نظر فنی، اخلاقی و شخصیتی ویژگی‌های خاصی داشت.»

پیشکسوت فوتبال ایران افزود: «بسیاری از بازیکنان تیم ما هم همین ویژگی‌ها را داشتند اما حمید علیدوستی سرآمد بود. او اهل مطالعه، تحصیلکرده و دارای بسیاری از ویژگی‌هایی بود که یک انسان کامل باید داشته باشد. شخصیت، رفتار و برخورد او واقعاً قابل توجه بود و بازیکنان امروز باید از این ویژگی‌ها درس بگیرند.»

کربکندی با اشاره به سختی‌هایی که علیدوستی در زندگی شخصی خود تجربه کرد، گفت: «ایشان خیلی سختی کشید و ناراحتی‌های زیادی داشت. در ماجرای چهارشنبه‌سوری برای پسرش مشکلاتی پیش آمد و پسرش را از دست داد. در زندگی ناملایمات زیادی را تحمل کرد و چند سال با بیماری سرطان دست‌وپنجه نرم کرد اما متأسفانه قدرت بیماری بیشتر بود و نتوانست آن را شکست دهد.»

وی ادامه داد: «با وجود تمام این سختی‌ها، حمید علیدوستی برای فوتبال ایران یک شخصیت فوق‌العاده بود. امیدوارم بازیکنان امروز بتوانند مسیر و رفتارهای او را ببینند و از شخصیت، اخلاق، برخورد و فوتبالی که این مرد ارائه می‌کرد، الگوبرداری کنند. فوتبال او فوق‌العاده و بی‌نظیر بود.»

کربکندی با اشاره به جایگاه علیدوستی در میان مردم تصریح کرد: «با اینکه حمید علیدوستی در باشگاه استقلال یا پرسپولیس بازی نمی‌کرد، برای همه مردم قابل احترام بود و خیلی‌ها او را دوست داشتند. این موضوع نشان می‌دهد که جایگاه یک فوتبالیست فقط به باشگاهی که در آن بازی می‌کند مربوط نیست، بلکه شخصیت، اخلاق و رفتارش هم اهمیت زیادی دارد.»

وی در ادامه با اشاره به فقدان باشگاه‌های پاس و هما اظهار داشت: «نکته‌ای که اشاره کردید، درباره دو باشگاه ریشه‌دار فوتبال ایران، پاس و هما هم اهمیت دارد. امروز این دو باشگاه وجود ندارند و در واقع جای خالی اسطوره‌های آنها احساس می‌شود. چه‌بسا اگر این دو باشگاه حفظ می‌شدند، فوتبال ایران شرایط باشکوه‌تری داشت. نسلی که این دو باشگاه تربیت کردند، بسیار ارزشمند بود.»

کربکندی درباره نقش باشگاه پاس در فوتبال ایران گفت: «پاس به دلیل افتخاراتی که به دست آورده بود و تعداد زیادی از بازیکنان ملی‌پوشی که در اختیار داشت، باشگاه بزرگی بود. این باشگاه در فوتبال ایران جایگاه ویژه‌ای داشت و بازیکنان زیادی را به فوتبال کشور معرفی کرد. فقدان چنین باشگاهی طبیعتاً برای فوتبال ایران احساس می‌شود.»

وی درباره باشگاه هما نیز خاطرنشان کرد: «هما به دلیل الگوهای اخلاقی و فوتبال برنامه‌دار و بسیار زیبایی که ارائه می‌کرد، باشگاه ویژه‌ای بود. بازیکنان این تیم اکثراً ویژگی‌های خاصی داشتند و فوتبال هما فقط به مسائل فنی محدود نمی‌شد. آنها از نظر اخلاقی و شخصیتی هم شرایط بسیار خوبی داشتند.»

پیشکسوت فوتبال ایران افزود: «هما در واقع باشگاهی بود که جنتلمن‌های فوتبال را تربیت می‌کرد. بازیکنان این تیم اهل مطالعه، تحصیلکرده و دارای ویژگی‌های اخلاقی برجسته بودند. حمید علیدوستی هم یکی از سرآمدان این مجموعه به شمار می‌رفت و از نظر فنی و شخصیتی جایگاه ویژه‌ای داشت.»

کربکندی در پایان با تأکید بر ضرورت قدردانی از بزرگان در زمان حیات‌شان گفت: «امیدوارم این آدم‌ها تا وقتی زنده هستند، مورد توجه قرار بگیرند. باید از آنها یاد کنیم، به آنها سر بزنیم، دلجویی کنیم و شخصیت‌شان را الگوی کارمان قرار دهیم. متأسفانه این موضوع در کشور ما بسیار کمرنگ شده است.»

وی در پایان درگذشت حسن حبیبی و حمید علیدوستی را به خانواده‌های آنها و جامعه ورزش تسلیت گفت و تأکید کرد که فوتبال ایران باید قدر پیشکسوتان و چهره‌هایی را که برای این ورزش زحمت کشیده‌اند، بیشتر بداند.

امیدوارم این آدم‌ها تا وقتی زنده هستند، مورد توجه قرار بگیرند. باید از آنها یاد کنیم، به آنها سر بزنیم، دلجویی کنیم و شخصیت‌شان را الگوی کارمان قرار دهیم. متأسفانه این موضوع در کشور ما بسیار کمرنگ شده است

فوتبال ایران در سوگ حسن حبیبی

بدرقه یک نسل با واژه‌هایی از جنس احترام و خاطره

از «رفیق همیشگی» مهاجرانی تا «آرارات تمام شد» تیموریان؛ پیام‌هایی که روایتگر جایگاه یک مرد در تاریخ فوتبال ایران است.

درگذشت حسن حبیبی، پیشکسوت پرافتخار فوتبال ایران، نخستین کاپیتان تاریخ تیم ملی و یکی از چهره‌های ماندگار مربیگری کشور، موجی از اندوه را در میان اهالی فوتبال به همراه داشته است. از پیشکسوتان و هم‌نسلان او تا مربیان نسل جدید و بازیکنان سابق تیم ملی، هرکدام با انتشار پیامی به این ضایعه واکنش نشان دادند؛ پیام‌هایی که اگرچه در ظاهر برای تسلیت گفتن نوشته شده‌اند، اما در کنار یکدیگر تصویری از شخصیت، اعتبار و جایگاه مردی ترسیم می‌کنند که بخش مهمی از عمر خود را در خدمت فوتبال ایران گذراند. در میان این پیام‌ها، آنچه بیش از همه به چشم می‌آید، تفاوت در شیوه بیان اندوه است. بعضی‌ها از خاطرات مشترک و رفاقت‌های دیرینه گفته‌اند، برخی از شخصیت و منش حرفه‌ای حبیبی یاد کرده‌اند و گروهی نیز با چند کلمه کوتاه، سنگینی فقدان او را به تصویر کشیده‌اند. با این حال، نقطه مشترک تمام این واکنش‌ها، احترام به نام و جایگاهی است که حسن حبیبی در تاریخ فوتبال ایران به دست آورده بود.

حشمت مهاجرانی، سرمربی اسبق تیم ملی، شاید شخصی‌ترین و احساسی‌ترین پیام را در میان واکنش‌های منتشرشده به یادگار گذاشت. او حبیبی را نه صرفاً یک همکار یا چهره فوتبالی، بلکه رفیقی دیرینه معرفی کرد که از روزهای جوانی و حضور در ورزشگاه تا سال‌های زندگی، همراهش بوده است. مهاجرانی در بخشی از پیام خود نوشت: «حسن حبیبی عزیز، رفیق دیرینه‌ام... از شنیدن خبر فقدانت قلبم به درد آمد.» او با اشاره به خاطرات مشترک، خنده‌ها و لحظه‌هایی که در کنار یکدیگر ساخته بودند، از مهربانی، صداقت و وفاداری حبیبی یاد کرد و تأکید داشت که رفتن دوست قدیمی‌اش برای او بسیار سنگین و دردناک است. این پیام، فراتر از یک تسلیت رسمی، روایتگر رابطه‌ای انسانی میان دو چهره از نسل قدیم فوتبال ایران بود؛ رابطه‌ای که در طول سال‌ها شکل گرفته و با رفتن یکی از طرفین، خاطرات آن به سرمایه‌ای ماندگار برای دیگری تبدیل شده است.

رسول خطیبی با پیامی کوتاه، حسن حبیبی را «آقای فوتبال ایران» نامید و از او به‌عنوان کاپیتان و سرمربی پیشین تیم ملی و باشگاه پاس یاد کرد. شاهرخ بیانی، پیشکسوت تیم ملی و استقلال نیز در پیامی رسمی، درگذشت این بزرگمرد فوتبال را به جامعه فوتبال ایران و خانواده او تسلیت گفت. اما در میان پیام‌های منتشرشده، واکنش مجید جلالی از زاویه‌ای متفاوت قابل توجه بود. این مربی فوتبال ایران، حبیبی را گنجینه‌ای از شخصیت، کاریزما، صلابت و تجربه توصیف کرد؛ مجموعه‌ای از ویژگی‌ها که می‌توانست برای مربیان نسل‌های مختلف الگویی ارزشمند باشد.

مجید جلالی در پیام خود نوشت: «گنجینه ارزشمندی از جنس شخصیت، کاریزما، صلابت و تجربه، که می‌تواند بهترین الگو برای تمام مربیان باشد.» او با اشاره به فقدان چنین شخصیت‌هایی، این اتفاق را ضایعه‌ای برای فوتبال ایران دانست. در واقع، بخش مهمی از پیام‌های تسلیت منتشرشده به حسن حبیبی، از جایگاه او در عرصه مربیگری و تأثیرش بر نسل‌های مختلف فوتبال حکایت دارد. در این میان، یحیی گل‌محمدی نیز با عبارتی کوتاه، حبیبی را «معلم اخلاق، مرد بزرگ و پرافتخار فوتبال ایران» توصیف کرد؛ تعبیری که نشان می‌دهد در ذهن بسیاری از اهالی فوتبال، اعتبار این پیشکسوت تنها به افتخارات ورزشی محدود نمی‌شود.